

поблагодарихме лорду за чувствата му и за грижитѣ му за нашия народъ и го помолихме да не прѣстане и за напрѣдъ да ради за него, за да се избави той отъ турския режимъ и да се сдобие съ една политическа автономия. Колкото за границитѣ, казахме, тѣ сж извѣстни и въпрѣки безпорнитѣ мжчнотии по тоя въпросъ сѣ ще могатъ се опрѣдѣли, кога му дойде врѣмето. Той повтори, обаче, че тукъ ще бжде най-голѣмата мжчнотия, защото, както узнавалъ, части отъ българскитѣ земи, споредъ насъ, били оспорвани отъ други близусѣдни намъ народи. На земене сбогомъ той ни даде по единъ екземпляръ отъ рѣчта, която билъ произнесълъ по нашитѣ работи въ парламента на 31 юлия 1876 г. и ни увѣри, че както той, така и всички негови колеги отъ либералната партия съ Гладстона во главѣ сж вече обявени противници на турския режимъ, и той се надѣе, че България съ война или безъ война ще бжде освободена отъ него. Подъ натиска на общественото мнѣние, той не вѣрва, че сегашното консервативно правителство ще стане да се противи на това по който начинъ и да е.

Отъ лордъ Фицморисъ ние отидохме у мистеръ James Stensfried, за когото споменахъ, че прѣдседателствуваше събранието въ St James, да благодаримъ и нему за хубавата му прочувствена рѣчь въ полза на нашия народъ. Той се изрази и сега твърдѣ съчувствено къмъ него и ни каза, че той ще счита за своя длѣжностъ да работи и самъ и съ своитѣ приятели все въ сжщия смисълъ, до когато се отгърве българскиятъ народъ изъ ноктето на турската тирания. Всичко това той изказваше съ чувство и съ живостъ, като насърдчваше и насъ въ възложената ни мисия. Но и той се оплака до нѣйдѣ отъ рѣчта на Форстера, „отъ когото, казваше, като отъ авторитетна личностъ въ либералната партия, ние всички очаквахме нѣщо